

8-9

Vici-winnaar

“De wildernis was vroeger een plek waar de duivel woonde”

10

Plagiaat of niet

Maastrichtse en Rotterdamse hoogleraar vliegen elkaar in de haren

4

Obesitas

Be careful: you are now approaching a McDonald's!

5

Enough jobs

80 per cent of UM students have left the region five years after graduation

Stadsronde over nieuw meerjarenplan studentenhuysvesting

Veel meer woningen voor studenten in Maastricht

De gemeente Maastricht houdt de komende zes jaar rekening met een totale groei van 2900 ‘wooneenheden’ voor studenten. Dat is anderhalf keer zoveel als de oude voorspellingen. Daarbij ziet ze graag campusachtige locaties. Maar de Maastrichtse Studentenraad hoopt dat er naar de studenten wordt geluisterd: die willen een kamer in een kleinschalig complex.

Er ligt een nieuw meerjarenplan voor studentenhuysvesting, de zogeheten ‘woon-programmering 2019-2024’. In haar nieuwe berekeningen gaat de gemeente uit van de jaarlijkse groei van studenten aan de Universiteit Maastricht: gemiddeld 3 procent. Bovendien past ze het percentage uitwonenden aan. Niet de helft, zoals eerder gedacht, maar 80 procent zal in de stad willen wonen.

De gestage groei van voornamelijk internationale studenten vraagt niet alleen om meer, maar ook om betaalbare woningen. “Vroeger was het goedkoop wonen hier, maar dat is snel veranderd”, zegt Fred Bunk, senior-beleidsmedewerker bij de gemeente, tijdens de stadsronde in Brasserie Tapijn afgelopen dinsdagavond. Daar werd het nieuwe document besproken met geïnteresseerden uit de stad. Vanwege de betaalbaarheid wil de gemeente maximale huurprijzen hanteren: 315 euro per maand voor een onzelfstandige kamer en 455 euro voor een studio of appartement. Die eisen zal ze alleen kunnen gebruiken bij plannen voor grootschalige huysvesting. Een particulier bepaalt zelf de prijs.

Daarnaast wordt er nadrukkelijk een beroep gedaan op woningcorporaties, zoals Maasvallei en

Servatius. “We hebben meer op ons bordje”, zegt een bestuurder van Maasvallei. “Als we investeren in studenten gaat dit ten koste van iets anders. Bovendien investeren wij voor veertig, vijftig jaar, dus als de groei van studenten toch niet doorzet, moeten we onze woningen voor een andere doelgroep kunnen inzetten.”

De buurtvertegenwoordigers zien het document als “een stap in de goede richting”. Grootschaligheid wordt toegejuicht, zodat de druk op de woonbuurten verminderd, maar vooral de bewoners uit de binnenstad (waar geen maximum percentage bestaat voor studentenwoningen in tegenstelling tot in andere buurten) hameren op de leefbaarheid die onder druk staat. Er wordt gesproken van een “ernstige situatie”.

De Maastrichtse Studentenraad (MSR), die vooraf een lijvige schriftelijke reactie indiende bij de gemeente, vindt 2900 woningen te weinig. Zij willen er 3600, “liever een overschot”, dat maakt een einde aan kamertekorten en zorgt voor een betere huurprijs. Bovendien doen de plannen volgens hen “geen recht aan de wens van de student”. Grootschaligheid betekent niet meteen betaalbaar. “Investeringsmaatschappijen zijn gericht op het maken van winst”.

Dat internationale studenten campusachtige locaties zouden willen, klopt niet met de bevindingen uit een enquête die ze de afgelopen drie maanden online hebben verspreid (respons van 461 studenten). Internationale studenten willen “in grote mate” hetzelfde als Nederlanders: kleinschalige complexen van minder dan 25 kamers.” Speel daar op in, meent de MSR, bijvoorbeeld door leegstaande kleinere kantoren of winkelpanden een nieuwe bestemming te geven.

Wendy Degens

The art fair TEFAF is open until Sunday 24 March. Some students are fortunate to work at the event. One of them is master's student Lisa Hulshof, see page 6 Photo: Loraine Bodewes

Great interest from future students for third FASoS bachelor 's Almost certain: Digital Society to start in September

There is still one hurdle to take, but everything is pointing in the direction of the new bachelor's of Digital Society at the Faculty of Arts and Social Sciences starting in September. There is plenty of interest: 282 prospective students have already shown serious interest.

Commissioned by education inspector NVAO (Accreditation Organisation of the Netherlands and Flanders), a panel recently looked into whether the Digital Society programme was set up properly from a content and educational point of view. The panel was enthusiastic, said dean Sophie Vanhoonacker to the Faculty Council last week. “We are hopeful that the NVAO will accept this positive advice and the study programme can start in September.”

Digital Society - which is supposed to become FASoS's third bachelor's programme, alongside Arts and Culture and European Studies - will be an interdisciplinary programme providing an answer to a variety of ethical, political, cultural and social issues that are emerging in our increasingly digitised society. “It is a proper FASoS bachelor's, in which both the humanities and the social sciences play a major role. Furthermore our students will also take technical subjects. We will not train them to be programmers, but if you really want to understand what goes on in the very depths of the digital world, you will need to know, for example, how programming works,” says professor Sally Wyatt, who is

in charge. Graduates are expected to end up in positions where they will act as intermediaries between

technicians and companies, municipalities, ministries and cultural institutes, such as museums. “They will be dealing with questions such as: what does the customer need, and what can technicians offer, but also: can we steer digitisation in a direction that is better for society? They will need to be knowledgeable in various disciplines, yet at the same time be able to collaborate and communicate well.”

The new bachelor's, developed by Wyatt together with eight colleagues (“a highly interdisciplinary team”) from all FASoS departments, will (in varying degrees) work together with different faculties, the university library, EDlab and the institute for Data Science.

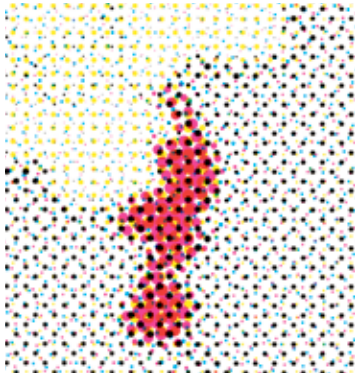
There appears to be a great deal of enthusiasm among prospective students. The faculty started recruiting last autumn, after a positive ‘macro-efficiency test’ in July by the national CDHO, which looks at the labour market for graduates, among other things. In the meantime, 282 prospective students have enrolled. At the end of last week, they received a message saying that it is highly likely that DS will start after the summer.

What if all of them actually come? Wyatt: “In our plans we worked on the basis of sixty students in 2019, increasing to 150 in 2023. Years ago European Studies started with plans for sixty students and they ended up with two hundred first-years. We can easily handle a hundred. Two hundred would be a challenge, but we would manage.”

Riki Janssen

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

Limburgs: al 23 jaar een officiële regionale taal

“Het Limburgs wordt nationaal erkend als een officiële regionale taal. Dat heeft minister van Binnenlandse Zaken Ollongren bekend-

gemaakt.” Verschillende media (en nee, zeker niet alleen *De Limburger*) schreven er afgelopen weekend over. In menige harmoniezaal heeft het bier waarschijnlijk rijkelijk gevloeid bij dit heuglijke nieuws. Ollongren wijdde er zelf ook een tweet aan: “Het Limburgs als streektaal verdient meer erkenning. (...) Hajje! #Limburg”
Even bellen met Leonie Cornips, bijzonder hoogleraar taalcultuur in Limburg aan de Universiteit Maastricht. Wat blijkt? “Het Limburgs is al lang officieel erkend!” Al sinds 1996: wakker worden allemaal!
Cornips: “Eigenlijk had het nieuws moeten zijn dat ‘we blij zijn met de erkenning en dat we dat willen benadrukken in een convenant.’” Want het rijk en de provincie gaan zich inzetten voor een akkoord, waarschijnlijk na de zomer, met daarin allerlei plannen om het Limburgs te behouden en te bevorderen. Welke? Dat is nog onduidelijk. Misschien een uurtje Limburgs op scholen? De woordvoerder van Ollongren heeft nog niet gereageerd op vragen van *Observant*. Zou ze de Limburgse kiezers echt hebben willen paaieren of is het verkeerd opgepikt door de media die de Limburgers in het zonnetje willen zetten?

Liever een kater

Het leek zo mooi; een middel dat je kater misschien niet laat verdwijnen, maar wel een stuk draaglijker maakt. Dat is wat twee oud-studenten van de Universiteit Groningen beloven met hun poedertje en een pil, vertellen ze aan de *UniversiteitsKrant*. Die besloot hen niet op hun woord te geloven, en het middel zelf uit te testen. Twee student-redacteuren wilden wel proefpersoon zijn na een feestje en een avondje stappen. Daar hadden ze snel spijt van. “Ik voel me slechter dan tijdens mijn ergste katers”, zegt één van hen. Ze hebben last van een brandende maag en slokdarm, erge misselijkheid, druk op de borst, een hart dat te keer gaat en overmatig zweten. Na een half tot anderhalf uur trekken de effecten weg. Wat blijft? Juist, die kater waarmee ze begonnen waren.

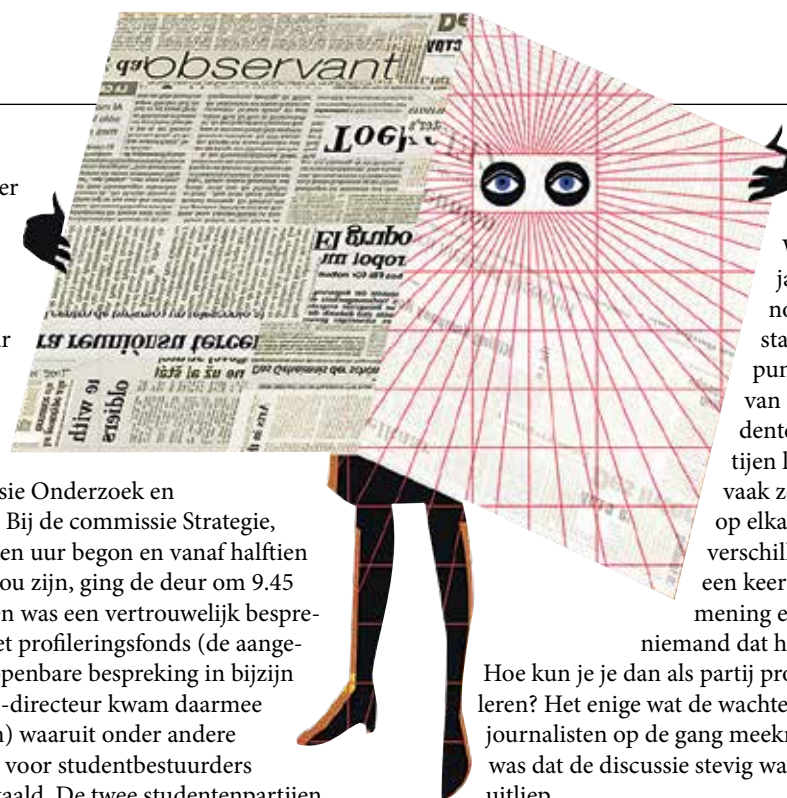
Decaan blijft

Decaan Albert Scherpbier van de Faculty of Health, Medicine and Life sciences blijft een half jaar langer in functie dan gepland. In januari 2020 loopt zijn tweede termijn af, maar hij blijft tot juni van dat jaar. Was er nog een project dat hij af wilde maken of heeft de faculteit moeite om een opvolger te vinden? Welnee, zegt Pim Dassen, voorzitter van de faculteitsraad, desgevraagd. “Hij gaat dan ook met pensioen en men wilde zijn afscheid niet halverwege het academisch jaar houden.” Dat dan ook wat langer uitgekeken kan worden naar een opvolger is mooi meegenomen. De profielschets voor deze persoon is in de maak.

De kaken stevig op elkaar

Een journalist is nieuwsgierig en wil graag het naadje van de kous weten. Niets is zo frustrerend als deuren die gesloten blijven en mensen die niet willen praten. Ik noem een paar recente voorbeelden: de universiteitsraad stuurt zijn voorzitter Jonathan van Tilburg weg, maar wil niet zeggen waarom. De woordvoerder van het college van bestuur weigert zelfs zoiets onschuldig te vertellen als het tijdstip waarop de UM de Rambam-banden gaat bekijken (*Observant* mag, ondanks herhaaldelijk verzoek, niet mee), laat staan dat we mogen weten wie in de delegatie zit. En afgelopen week begonnen twee commissievergaderingen van de universiteitsraad een

half uur later in verband met een vertrouwelijk punt. Dat half uur liep zelfs uit tot anderhalf uur bij de commissie Onderzoek en Onderwijs. Bij de commissie Strategie, die om negen uur begon en vanaf halftien openbaar zou zijn, ging de deur om 9.45 open. Reden was een vertrouwelijk bespreking van het profileringsfonds (de aangekondigde openbare bespreking in bijzijn van de SSC-directeur kwam daarmee te vervallen) waaruit onder andere de beurzen voor studentbestuurders worden betaald. De twee studentenpartijen Novum en Dope waren het onderling niet eens over bepaalde regels zo bleek uit openbare stukken, en blijkbaar gaan dan de deuren

dicht. Wat jammer nou: de standpunten van de studentenpartijen lijken vaak zoveel op elkaar, nu verschillen ze een keer van mening en mag niemand dat horen.

Hoe kun je je dan als partij profileren? Het enige wat de wachtende journalisten op de gang meekregen, was dat de discussie stevig was en uitliep.

En dan het vertrek van de voorzitter van de universiteitsraad. De raadsleden houden de kaken op elkaar over het

waarom. En ook de gewezen voorzitter zelf geeft deze week in *Observant* geen openheid van zaken. Het blijft bij: “Verschil van inzicht over de rol en invulling van het voorzitterschap, en de organisatie van de ondersteuning van de universiteitsraad.”

Het komt zelden voor in de geschiedenis van de UM dat een voorzitter van een democratisch gekozen orgaan naar huis wordt gestuurd. Dan moet er dus echt iets aan de hand zijn, zou je denken. Waarom zou je niet transparant zijn over die verschillen van inzicht? Een blik achter de schermen lijkt me met het oog op de naderende universitaire verkiezingen alleen maar verstandig. Het laat zien waar de U-raad voor staat en trekt misschien meer studenten en medewerkers naar de stembus.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie. Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

ROA: genoeg banen, maar studenten weten het niet

Er zijn genoeg banen voor hoger opgeleiden in de Euregio, maar meer dan de helft van de alumni is zich daar niet bewust van. Gemiddeld 80 procent van hen heeft de regio vijf jaar na het afstuderen verlaten.

Dat is een van de conclusies uit een onderzoek naar vertrek- en vestigingsmotieven van studenten van het ROA (Researchcentrum voor Onderwijs en Arbeidsmarkt). De gemeente Maastricht wil dat veranderen. Gedacht wordt aan een evenement na het afstuderen. Werktitel: de Outcome. In het ROA-rapport geven studenten aan dat

een baan een belangrijke reden is om te verhuizen. In Maastricht en omgeving kunnen ze die niet vinden, denken ze. Of ze zijn bang, wanneer het om werk net over de grens gaat, voor een taal- en cultuurbarrière.

Ook gemeenteraadsleden zetten hun vraagtekens bij het baanaanbod, bleek dinsdag toen het rapport werd besproken tijdens een informatieronde van de raad in de Tapijnkazerne. Kunnen we die belofte waarmaken, vroeg Kitty Nuyts van de Liberale Partij Maastricht. Zeker, zei wethouder Bert Jongen (D66) van Studentestad "Grote bedrijven uit de regio geven keer op keer aan dat ze staan te springen

om hoger opgeleiden."

Een andere reden voor studenten om te blijven is een sociaal netwerk – vrienden, familie of een partner in de buurt. Ook de kwaliteit van leven en de openheid van de bevolking spelen een rol. Dat zijn zaken waar de gemeente al langer op inzet, onder andere via projecten in het kader van Studentestad.

Zo is er bijvoorbeeld de Housing Helpdesk – betaalbare woningen zijn ook belangrijk voor de net afgestudeerden – waar internationale studenten terecht kunnen voor advies en begeleiding over huren in Maastricht. Het plan is om deze Helpdesk verder uit te breiden

en zich ook te richten op expats.

Andere projecten, zoals Match, dat buurtbewoners en studenten samenbrengt in vrijwilligerswerk, of Citydeal, waarbij studenten en medewerkers van de universiteit de wijken ingaan om samen met de inwoners een lokale onderzoeksagenda op te stellen, zijn meer gericht op de integratie tussen studenten en andere inwoners.

Cleo Freriks

Bouwvergunning nieuw centrum dierproeven aangevraagd

De Universiteit Maastricht heeft afgelopen maandag een bouwvergunning aangevraagd voor een nieuwe proefdiervoorziening, het biomedisch centrum (BMC). Dat zal ruimte bieden aan zowel de dieren als de laboratoria voor de dierproeven. De bedoeling is dat het gebouw, dat 22 miljoen euro gaat kosten, in 2021 opengaat op de hoek van de Universiteitssingel/Oxfordlaan. De vraag is of dat zonder slag of stoot zal gebeuren. Actiegroe-

pen tegen dierproeven hebben in het verleden laten weten dat ze zullen blijven proberen om het centrum tegen te houden.

De UM wil al jaren een nieuw gebouw voor de dierproeven. In 2011 werd het opgenomen in de begroting van de Faculty of Health, Medicine and Life sciences voor het jaar daarna. De verwachting was toen nog dat het centrum, dat indertijd Vivarium werd genoemd, in 2014 af zou zijn.

Dat gebeurde niet, in plaats daarvan kwam er in de zomer van 2014 groot protest tegen plannen om proeven op honden – voornamelijk labradors – uit te voeren. De proeven werden opgeschort en later afgelast. De faciliteiten voor honden moesten uit het programma van eisen voor de nieuwbouw worden gehaald. Uiteindelijk lag er pas in voorjaar 2018 een ontwerp.

In het persbericht over de bouwvergunning

benadrukt de UM dat dierproeven de komende decennia nog nodig zullen zijn voor medisch onderzoek. Projectleider prof. Leon de Windt zei hierover in *Observant* in 2018: "Het gaat nog wel dertig jaar duren voordat we zonder dierproeven kunnen, als het al ooit lukt. Er zijn ontwikkelingen, maar snel gaat het niet."

Cleo Freriks

Doe es lief, Sire

"Waaaa, zo'n patatvreter in een PCHooftractor?"

"Ik denk het wel, pap."

"Krijg nou de grafkanker!"

"Liever niet, zeg."

"En die patatzak met z'n vetschort riep dat je beter een foefbrommer kon pakken dan je fiets?"

"Helemaal, pap."

"Wat zei mama ervan?"

"Muérete maricón, hijo de puta."

"Godsammekrakepitte..."

"Ja... dat zei ze ook nog."

(Korte stilte)

"Wat is dat eigenlijk, een foefbrommer?"

(Fluistert).

"Krijg de vliegende vinkentering. Ik zal 'm wel een kloot afdraaien op Twitter, die Vlaamse patjepeeër."

"Dat mag niet meer pap."

"Hoezo, dat mag niet meer?"

"Dat mag niet meer van Sire."

"Sire, sire? Er is maar één Sire en dat ben ik. Heb ik dat gezegd?"

"Je moet voortaan lief zijn, zegt Sire."

"Potverpillepap... Dat moet Marc van de hal-lelujabrigade weten. We moeten het onbeschaafd Nederlands redden. Het Limburgs komt later wel. Godsammekrakepitte..."

Fokke Fernhout,
universitair hoofddocent rechten

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Maastricht marcheert voor het klimaat

"Deze heb ik zelf gemaakt." Een jongetje van een jaar of acht laat zijn kartonnen bord zien aan iemand van de Partij voor de Dieren. 'We only have one earth' staat erop. Het is vrijdag 15 maart, de dag van de internationale Youth Climate Strike waar ook Maastricht aan meedoet. Op het Vrijthof verzamelen de deelnemers voor de klimaatmars zich. Het is even

na 11.00 uur als de studenten van Students for Climate Maastricht de microfoon pakken en iedereen richting de kiosk halen.

"Jullie hebben vandaag allemaal school, universiteit, werk of andere verantwoordelijkheden in de steek gelaten, omdat jullie net als wij vinden dat we één grotere verantwoordelijkheid hebben", roepen ze de menigte toe in het Nederlands en Engels. De schattingen variëren van tweeduizend tot vierduizend mensen.

Na nog wat oppeppende woorden vertrekt de mars door de winkelstraten, richting de Maas.

"What do we want?", roepen de organisatoren, die vooroplopen. "Climate Justice", is het antwoord van de demonstranten. "When do we want it?" "Now!"

De mars wordt positief ontvangen in de stad. Omstanders lachen, klappen en maken foto's. Gaandeweg sluiten meer mensen zich aan. Vrijwel iedereen heeft een bord bij zich. Sommige met een simpele, maar duidelijke boodschap (*Take action now*), andere met een

Vrijthof, vrijdag 15 maart Foto: Joey Roberts
grap of een doordenker (*Stop global warming, I'm not bikini ready*).

Een groep toegewijde demonstranten loopt de hele mars met een kartonnen doods-kist op de schouder. 'Our future' staat erop en, aan de andere kant, 'humanity'. Wanneer de stoet even voor 13.00 uur weer op het Vrijthof is, na een tocht via de Rechtstraat, Plein 1992 en het Stadspark, gaan ze voor dood op de grond rondom de kist liggen. Eén van hen houdt een spandoek vast: 'Stop extinction, act now'. De demonstranten worden op het Vrijthof ontvangen door zanger Branimir Piljic die zijn innerlijke Jimi Hendrix naar boven laat komen. Na een paar toespraken, kan men nog de kraampjes bezoeken van de organisaties die samen KAN (Klimaat Actie Netwerk) vormen. Zij zullen de komende drie maanden iedere week activiteiten organiseren, zoals een lezing, een debat of een filmvertoning.

Cleo Freriks

Be careful: you are now approaching a McDonald's!

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Psychologist and neuroscientist Anne Roefs would like to put people with obesity in a scanner to find out how eating is represented in their brain before, during and after going on a diet.

Look, Roefs says, while she thumbs through a square booklet with *'Wild ideas'* on the cover. Inside she writes down brain waves and inspirations. Usually concerning research, but not always. On the first page it says: create a cookery book for a life-long healthy lifestyle. Yes, she loves to cook; after her PhD, she was even both a postgraduate and a cook for a while. The latter in the Salonard restaurant. Which now no longer exists, only the bakery of the same name is still operating. Roefs is now a full-time professor of Psychology and Neurosciences of Abnormal Eating and is heading a Vidi-funded research project into how food is represented in the brain. "On the basis of brain activity, you can see whether

"One may expect that in the process of losing weight taste becomes less important and the healthy aspects become more prominent. But is that also apparent in brain activity?"

people feel it is important that food is tasty or healthy. One of the things we wonder: is this representation of taste stronger in people with a high BMI?"

For her dream study, Roefs is looking for a few hundred test subjects with obesity, who have a BMI between 30 and 40. "That is partly a practical choice, because people with a BMI over 40 won't fit in our scanner. In de US, where obesity is a much greater problem, they may have machines with larger tunnels, but not here."

These test subjects, who weigh between 100 and 130 kilo, will then go on a diet. "On a strict diet, because they have got to lose weight, approximately 25 kilo. So, I would

have food packages sent to them three times a day; they would have to make do with that. One may expect that in the process of losing weight taste becomes less important and the healthy aspects become more prominent. But is that also apparent in brain activity?"

And suppose researchers could predict, on the basis of that information, how long people will stick to a diet. "Then you would be able to support them during the difficult phases and continue to emphasise the importance of healthy food. This could be done using apps, at mealtimes."

In the Think Slim project, which has been completed, Roefs collected data on test subjects using smartphones: about their emotions, appetite, daily activities and eating behaviour. "On the basis of a network analysis, we tried to predict under which conditions people would succumb and opt for an unhealthy bite. If someone comes home from work, tired and dejected, you could send a warning. Or suggest a distraction: take a walk in the woods or call a friend. The timing and content of these warnings could be based on each individual's details."

Collecting personal data has no bounds these days. "Have you ever heard of digital phenotyping? This is when researchers are given access to the digital behaviour of test subjects. They see text messages, listen to telephone conversations, and see what people google, but also where they are located. It is a tremendous breach of privacy but people do of course give their permission."

Digital phenotyping would also be interesting for Roefs' research. "As soon as someone approaches a McDonald's, you send a text: be careful, you are tired and you are approaching a fast-food restaurant!"

Try to turn around.

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl
Check the website for an overview of this series

Anne Roefs Photo: Joey Roberts

The diversity of doctoring

What does it mean to be a physician? Providing patient care has long been considered the most noble, intellectual and altruistic aspect of being a doctor. While a nostalgic notion, such a traditional mindset can be divisive. It oversimplifies the complexity of medical practice and the variety of expertise needed to promote and support health.

Also, adversarial notions can result, comparing: the abilities of doctors versus other healthcare professionals and disciplines; interventional versus cognitive clinical specialties; and doctors in the traditional sense versus those trained as doctors who pursue alternative careers.

Modern health care needs to cross traditional boundaries beyond care teams and hospital walls to innovate and evolve healthcare systems. I believe that the medical community in my home country could learn from the Dutch in this respect.

In the Netherlands, upon obtaining a medical degree, a *basisarts* registers in the Dutch system -- the *Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg*, or BIG-register -- and goes on to train towards practicing clinical medicine (as *arts in opleiding tot specialist*, or *aios*) or find another position as *arts niet in opleiding tot specialist*, or *anios*. Simply having a medical degree, without further specialty training, offers numerous formally recognized career opportunities in the Netherlands.

In the U.S., the equivalent of *anios* are more likely to be seen as either those who failed to find a clinical specialty training position (known as The Match), or those who deliberately abandoned the noble service of doctoring. I recently encountered a label for the latter group of physicians in a U.S. context: physicians in name only. While the label may not be commonly used, its embodiment is. PINOs are no longer considered “real” doctors because they gave up the defining social service that is seen as being a doctor. In reality, these doctors aspire to use their specialized knowledge for leadership, innovation, advocacy, and other creative, hybrid applications for society’s benefit.

Social, political and technological systems are constantly changing and healthcare systems are striving to adapt. It’s time for the medical profession globally to adapt too, and acknowledge that physicians can still be valuable and offer social good by applying their skills beyond traditional one-on-one doctoring.

Tiffany Leung, assistant professor at the Faculty of Health, Medicine & Life Sciences

This column reflects the personal views of the author

Laudatory report from NVAO on UM’s quality of education

Good, good and good again. This was the oral judgment of the NVAO committee that visited Maastricht at the end of October to audit the education (InstellingsToetsKwaliteitszorg, ITK), quality agreements and internationalisation at Maastricht University. The report that was officially handed over to the Executive Board last week, is no different.

The UM has a “real culture of quality,” states the international committee of six led by emeritus professor Janke Cohen-Schotanus from Groningen. This culture is based on dialogue and interaction, it is open to feedback, stimulates involvement and mutual understanding. The “enthusiasm of those interviewed” (the panel spoke to about 180 students and staff members) and the “open atmosphere during discussions” are an example of this.

The panel, commissioned by the Accreditation Organisation of the Netherlands and Flanders (NVAO), which safeguards the quality of education in the Netherlands and Belgium, also concluded that the Maastricht view on education is “clear, coherent and widely supported”.

The committee was impressed by the way in which the student was the focal point in the education system. This applies to problem-based learning, the initiation into scientific research, as well as internationalisation.

The EDlab (Maastricht University Institute of Education Innovation) received praise, both for “its objectives and the work that has already been done”. Furthermore, the committee stated that the UM is well rooted in the city, region, province and Euregion, and there was appreciation for the development of the Brightlands Campus.

The Executive Board received compliments too. According to the report, the threesome operates as a “highly professional team” that consists of “three enthusiastic individuals” who are heading in the same direction as well as being on the same track and who are supported by their “critical friends” from the Supervisory Board.

Internationalisation at the UM may be seen in many ways as “best practise”, whether this concerns education, research, international classroom and for example extracurricular

activities for students. The extension of the CeQuInt Certificate for Quality in Internationalisation, a European quality certificate, is therefore a fact.

Last but not least, the panel looked at the Quality Agreements; the way in which the funds made available through the abolishing of the basic grant system (the so-called *studievoorschotmiddelen*), will be spent in the period 2019-2024. It may sound a little monotonous, but in this case too, the panel was positive.

In spite of all the praise, the panel did spot a few potential points for improvement. For example, the UM could further develop the management information system. How does the university know if its objectives have been reached? How does it measure the success of certain actions arising from the Strategic Plan? Furthermore, the university relies mainly on the expertise of its own staff when it comes to the improvement and development of the education system. It would be good, especially to remain innovative, to also look outside the UM.

Riki Janssen

Exhibition: Mathematics in the city

One of the pictures of Math/Maastricht – Kurt Driessens at Fort Sint Pieter Photo: Joey Roberts

Mathematicians see mathematics everywhere, even in the most ordinary everyday things, says Frank Thuijsman, professor of Strategic Optimization and Data Science, who opened the Math/Maastricht exhibition on the Minderbroedersberg 4-6 last Thursday. This is how the idea arose for an alternative guide for Maastricht, in which mathematicians from Maastricht University share a place that reminds them of a particular problem or research.

Joey Roberts photographed the researchers at the location of their choice. They explain their choice in the accompanying guide and give a brief mathematics lesson. Kurt Dries-

sens, associate professor of Machine Learning, chose the hill at Fort Sint Pieter to tell us something about hill climbing algorithms – that gradually searches for a good solution to a problem. It is used, for example, in artificial intelligence to recognise a pattern. And Rachel Cavil from the Department of Data Science and Knowledge Engineering regards the Basilica of Our Lady, with all its different architectural styles that nevertheless match, a symbol of her own interdisciplinary research. In addition to the photographs, there is also a work of art by Jules Sinsel, which he created especially for the exhibition and can be seen on the Minderbroedersberg.

Math/Maastricht was not the only exhibition to open on the Minderbroedersberg last Thursday (Pi Day, if you write 14 March in the American manner you get 3/14, the first three numbers of pi). The second one is called European Women in Mathematics. Female European mathematicians are pictured on large banners in the hall. They explain why they chose mathematics, about the challenges of this discipline and the difference in treatment between men and women in mathematics. The exhibitions can be seen until Friday 19 April.

Cleo Freriks

Lisa Hulshof Photo: Loraine Bodewes

Lisa Hulshof (24, master's student of Public Policy and Human Development) works about 20 hours per week via food service and hospitality staffing agency Mise en Place, earning around 10 euros per hour

The way to the Rembrandt

"Where is the loo?" An older lady wearing a white fur coat approaches Lisa Hulshof. It's Monday afternoon. The student is manning the Limburg booth by *Chapeau Magazine* and Maastricht Region, a consortium of companies and organisations including the province of Limburg, Dutch chemical company DSM, the municipality of Maastricht and Maastricht University.

"Straight ahead and after ten metres to the right", replies Hulshof. "Anyone else would've asked me for the way to the lavatory, or the bathroom, or the ladies' room", she says a little later, chuckling. "The loo' is posh British for 'the toilet'."

Posh people are not an uncommon sight at TEFAF Maastricht. At the same time, the diversity of visitors is what makes this annual art fair in MECC Maastricht a unique attraction. The fair is a pop-up museum showcasing the most precious jewels, old and modern paintings, works of art on paper, Russian icons, antique musical instruments, and even an eighteenth-century-style doll's house from Groningen: *The Anna Maria Trip Doll's House*.

Besides the way to the lavatory, people often ask Hulshof whether they're allowed to take the current issue of *Chapeau Magazine* home with them ("certainly"). *Chapeau Magazine* reports on "the good life in Limburg and the Meuse-Rhine Euroregion" twice a month. The current issue is a special TEFAF edition which can be found in various places in the booth. And then there are visitors who want to know where they can find "the Rembrandt". *The Abduction of Ganymede* (1635), to be precise. Rembrandt made a painting of this Greek myth in which Prince Ganymede is abducted by Zeus in the form of an eagle.

"At first I had no idea where it was. I sent them to the Rembrandt Association booth across from ours." Hulshof has since learnt that the Dutch master's painting is on view in the neighbouring booth by Staatliche Kunstsammlungen Dresden.

When she has time, she checks out the fair herself. "Usually in the morning, when our booth is still quiet." Today's first drinks event is scheduled at three p.m. "The municipality of Maastricht has invited a number of guests.

After that, there's another drinks event by the municipality. We're expecting a hundred guests for the *Chapeau* drinks at five p.m." Hulshof's task is to make sure everything runs smoothly: offer people drinks, make small talk. She takes *Observant* backstage, where bottles of Spa water are stocked and wine is kept in large refrigerators. A little farther down is a platform holding two forlorn-looking armchairs. "They belong to a booth owner who couldn't put them anywhere. Apparently they're very antique."

The first guests for the drinks show up: about fifteen volunteers from Maastricht who participate in neighbourhood living room projects are visiting TEFAF at the invitation of alderwoman Mara de Graaf (welfare, health, diversity). A sign saying "private meeting" goes up in the booth. The guests study the ancient work of art on the wall. "It's from Het Loo Palace", Hulshof told *Observant* earlier. Formerly a royal palace, the building is now a museum. It's currently undergoing extensive renovations and will be closed until 2021. Many objects are being restored in preparation

for the reopening. The restoration is a joint project between the museum and SRAL, a foundation for art conservation and research: another contributor to the *Chapeau/Maastricht Region* booth.

After a few days at TEFAF, Hulshof has gained more appreciation of various works of art. "At first I really didn't get why someone would spend thousands, maybe even hundreds of thousands of euros on something that, well, isn't worth that much money at first glance. But it's become a bit clearer to me."

The fair closes at seven p.m. tonight, "that's when we put out the rubbish. Used glassware, bin bags: we put them out in front of the booth and they're picked up." Everything has been taken care of, down to the last detail.

Wendy Degens

Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

Check the website for an overview of this series

WOinActie debate

“The person who knows how to solve this distrust by politicians may go on a three-year sabbatical”

Over forty thousand people protested against budget cuts in education at the Malieveld in The Hague last Friday. Protest movement WOinActie did so on behalf of the universities. Their demands are about money, but it's about more than just money. It's also about work pressure and distrust. Those are the conclusions of the debate that took place last Thursday morning in the Turnzaal at FASoS.

Photo: Kim Pieper

Rector Rianne Letschert, who was part of a four-headed panel, pointed at the financial contribution from the government. For years and years, it has decreased and on top of that, part of the contribution is available only after researchers apply for it. This means they have to write proposals to compete for research grants. Letschert: “The system has become more and more competitive. This takes a lot of time and results in work pressure and overtime.”

‘Work pressure’ is by far the most important topic this morning. Various developments have resulted in more pressure on academic staff; the money ‘issue’ is merely one of them. An increasing feeling of distrust also figures prominently. Several people in the gymnasium complain about all kinds of new rules that are imposed from above. Think of the English proficiency tests people have to do. “I

understand that,” says Letschert. But politicians impose a lot of bureaucracy on her as well. “It’s shocking how much distrust they have. It seems that The Hague wants to control everything. The person who knows how to solve this distrust by politicians may go on a three-year sabbatical,” Letschert says jokingly. The rector discusses this distrust regularly with the minister and with NVAO, the authority that assesses universities and their programmes, she says.

Another important issue is the emphasis on research. In the academic world, institutes are assessed on the basis of the quality of their research output. This leads to work pressure as well, as is recognised on a national level. Education needs to play a greater role here. Letschert: “All fourteen Dutch universities are willing to initiate a change, but it’s a great challenge because we also want to stay competitive

with the rest of the world.”

Unreasonable rules and procedures by the faculty and university boards also cause considerable pressure. “Take for example the topic of assessment,” someone from the audience says. “It is very important to students, but officially we only have one hour per student per block for the assessment. One hour in total in which we have to grade a mid-term, a final test, fill in a feedback form, provide individual feedback and a resit. That’s simply not possible; I need three hours per student. Two extra hours for every student, times three courses per year. That’s a lot of extra hours. Or does anyone think it’s my individual problem?” Applause follows.

“It’s these kinds of things that make overtime frustrating,” someone else says. “When I was doing my PhD many years ago, I also worked weekends. Back then I didn’t mind, I enjoyed

it because I was doing my research. Today I’m increasingly frustrated with the things I *have* to do. Our rector just said that researchers also need to learn how to say ‘no’ more often, admitting she’s very bad at it herself, but you can’t say no to bureaucracy.”

What isn’t helping is the fact that students are often not aware of the workload and all the extra effort put in by our professors, says panel member Ahmad Rifai, also a student member of the FASoS faculty council. “I heard unexpected things today such as all the hours professors spend on assessments. We need to engage students in this matter so that they know that more contact with a professor is not possible. If the quality of their research falls behind, the quality of our education gets worse as well. Students need to understand this.”

Interview met Vici-winnaar Raf de Bont

A portrait of Raf de Bont, a man with short dark hair and glasses, smiling and looking slightly to the right. He is wearing a dark blue V-neck sweater under a grey textured blazer and blue jeans. The background is a blurred outdoor setting with a brick wall and a white archway.

Het
verlang
naar
wildernis

Wat gebeurt er als dieren in hun habitat uitsterven en daar later opnieuw worden uitgezet? Hoe verloopt de handel in beesten tussen dierentuinen in de 20^e eeuw? Wat zijn de gevolgen van nieuwe routes van trekvogels, van dieren die nieuwe gebieden verkennen? Zie hier enkele vragen die aan bod komen in het Vici-project *Moving Animals* van historicus Raf de Bont. Daarvoor ontving de Belg enkele weken geleden 1,5 miljoen euro van NWO.

Tekst: Maurice Timmermans
Foto: Loraine Bodewes

De Bont heeft even overwogen om de wolf als studieobject in te voegen, maar diens migratie is van te recente datum, zeker voor een historicus. “In Nederland zijn er twee, in België drie. Het is interessant om te zien wat de wolven hebben losgemaakt. Er ontstond meteen een soort personencultus. Het koppel dat als eerste de grens overstak, werd Naya en August genoemd.”

Wetenschappers volgden de dieren al snel via zenders en natuurbeschermers richtten in België het meldpunt Welkom Wolf op. “Intussen kun je geen krant openslaan of het gaat over de wolf. Dat terwijl andere dieren helemaal geen aandacht krijgen. De goudjakhals, afkomstig uit Oost-Europa, komt in alle lichte onze kant op, bijt geen schapen dood. In Duitsland is hij al gesignaleerd. Waarom horen we daar niets over?” In het Vici-project *Moving Animals* belicht Raf de Bont een fenomeen dat door historici over het hoofd is gezien: de manier waarop wilde dieren in de 20^e eeuw over de wereld zijn getransporteerd, verhandeld, of opnieuw in gebieden geïntroduceerd. Hierbij zoomt De Bont samen met collega-onderzoekers steeds in op de wetenschappelijke, culturele en beleidsmatige dimensies.

De Bont plaatst de ‘dierenverplaatsingen’ tegen het decor van de globalisering. “Daarbij denken we doorgaans aan mensen, goederen of ideeën die de wereld over gaan, maar dieren doen dat net zo goed. Hierdoor ontstaat zelfs zoiets als een ‘wereldnatuur’. Meer en meer raken gebieden met elkaar verknoopt via de handel, uitwisseling en onderlinge contacten tussen dierentuinen.”

Nazi's

In het begin van de 20^e eeuw drong bij natuurorganisaties maar ook bij dierentuinen het besef door dat dieren die uitsterven, moeten worden gered en opnieuw uitgezet in het oorspronkelijke gebied. Een bekend voorbeeld is de wisent, ofwel de Europese bizon, die alleen nog in Polen voorkwam. “Het dier kreeg het rond de Eerste Wereldoorlog zwaar te verduren toen het ene na het andere leger door het land trok en de beesten als proviand beschouwde. Eerst de Duitsers en daarna de Russen. De bizon verdween uit het landschap, alleen in Europese dierentuinen waren nog een vijftigtal exemplaren in leven.”

Voor het eerst, zegt De Bont, ontstond een interessante dynamiek van landen en individuen die plannen maakten om de wisent te redden. “In 1923 richtten Duitsers de *Internationale Gesellschaft zur Erhaltung des Wisents* op. Tussen dierentuinen of adellijke privé-collecties worden mannetjes en vrouwtjes uitgewisseld om nageslacht voort te brengen. Er werden nu ook stamboeken bijgehouden, mede vanuit een obsessie met zuiverheid. Men was als de dood voor kruising met de Amerikaanse bizon.”

Maar de redding van de wisent bleek makkelijker gezegd dan gedaan. Alleen al praktisch gezien, het viel niet mee om deze enorme beesten te verplaatsen, zegt De Bont. “En in de jaren dertig stokte de internationale samenwerking toen de nazi's aan de macht kwamen. Die plaatsten de bizon om eigen redenen op een voetstuk. Het dier had

in die ideologie een iconische status en verwees naar de Germaanse jacht op oerwild, als bewijs van mannelijkheid in een confrontatie met krachtige natuur.”

In de jaren vijftig namen de Polen de *Gesellschaft* over en zetten een geslaagd kweekprogramma op poten. “Inmiddels is er bijna geen land in Europa dat geen wisenten heeft uitgezet.”

In het Vici-project komt een vergelijkbare casus aan bod: het Przewalskipaard. Dat verdween in de jaren zestig van de Mongoolse steppen, is onder andere in Nederland opnieuw gefokt en in de jaren negentig weer uitgezet in Mongolië. Wat is de rol van wetenschappers daarin, van beleidsmakers, natuurbeschermers?

Canada-gans

En van dierentuinen? Sinds de 20^e eeuw afficheren die zich meer en meer als plaatsen voor natuurbescherming, zegt De Bont. Tegelijk vormen ze een handelsnetwerk, waarbij ze eerst dieren uit de wildernis haalden en later onderling uitwisselden. “Er ontstaat wetgeving over hoe een goede dierentuin eruit moet zien, en er komt een nieuwe tak van wetenschap: *zoo biology*. Hoe kun je dieren in gevangenschap het best houden en kweken?”

Dat was niet altijd makkelijk. “Het is verleidelijk om dieren te fokken die met uitsterven worden bedreigd. Bij wisenten lukte dat uiteindelijk goed, maar vaak is het buitengewoon problematisch. Met de Sumatraanse neushoorn bijvoorbeeld is men al dertig jaar lang in de weer, en tot op de dag van vandaag tellen we vier geboortes in gevangenschap. Het uitzetten van dit soort dieren is net zo complex, ze zijn niet voor niets uitgestorven in hun oorspronkelijke habitat.”

Ook richten De Bont cum suis hun vizier op de “invasies van dieren” in nieuwe regio's. De onderzoekers zullen zich buigen over de nijlbaars die het Victoriameer heeft leeg gevretten, maar ook over de Canada-gans. “Die zie je nu overal in Nederland, terwijl je ze in de 17^e eeuw alleen in collecties van adellijke landhuizen aantrof. Ontsnapte exemplaren verwilderden en namen in de loop van de 20^e eeuw sterk

Al in de jaren dertig werd het trekgedrag van ooievaars bestudeerd
Foto: archief

in aantal toe. Natuurbeschermers voeren discussies over de vraag of deze ganzen hier thuishoren, of ze het ecosysteem verstoren. Moet de overheid ingrijpen of niet?”

Ander voorbeeld is de groene halsbandparkiet, bekend van het Vondelpark in Amsterdam. “Ze zouden afstammen van losgelaten huisdieren. In België zitten ze ook. Daar gaat het gerucht dat ze na sluiting van een dierenpark in Brussel zijn vrijgelaten.”

Ecoducten

Ook de seizoensmigraties van dieren worden tegen het licht gehouden. Neem de ooievaar, zegt De Bont. “Al eeuwenlang trekt die naar Afrika om te overwinteren. Nu blijft een steeds groter deel van de populatie in Europa, omdat ze voedsel vinden op open vuilnisbelten in Spanje en Portugal. Deze dieren hebben een competitief voordeel, ze zijn bij terugkomst minder uitgeput en beginnen eerder aan hun nest.”

Ook hier zitten weer culturele, wetenschappelijke en beleidsmatige kanten aan. “Cultureel genieten de dieren een zeker charisma, vanwege hun heldhaftige tochten naar Afrika en omdat ze kinderen brengen. Deze helden zitten nu op stortplaatsen in etensresten te pikken. Wetenschappers bestuderen de nieuwe gewoontes, maar tegelijk is de vraag: wat te doen met die nieuwe overwinteringsplaatsen? Voor de soort zijn de open vuilnisbelten niet nadelig, maar de EU heeft nieuwe wetgeving gemaakt waarin ze zijn verboden. Tegelijk benadrukken natuurbeschermers het belang van migraties, want het verschijnsel van grote groepen dieren die lange afstanden afleggen, is wereldwijd op zijn retour, mede door oprukkende infrastructuur. Moet je meer corridors en ecoducten aanleggen?”

Oostvaardersplassen

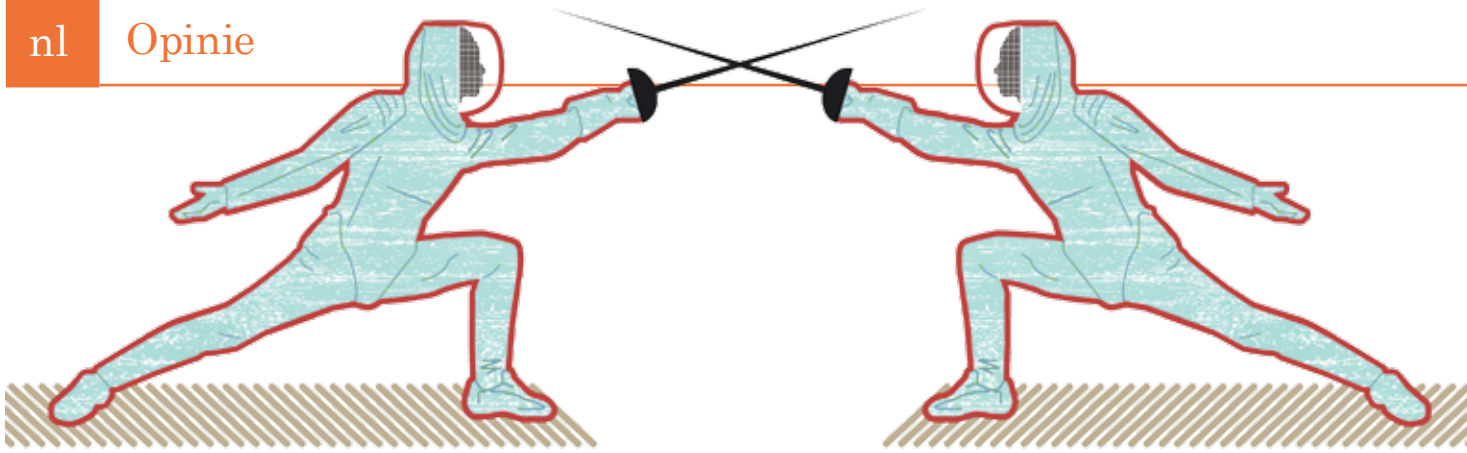
Wat in de discussies over dierverplaatsingen eveneens verweven zit: het eigentijdse verlangen naar wildernis. “Tot de Romantiek was de wilde natuur iets negatiefs, de plek waar de duivel woonde. Pas in de 19^e eeuw werd de ontzagwekkende natuur een plaats waar je in aanraking kon komen met god, waar je je deel van iets groters voelde. Kijk naar de Amerikaanse natuurparken, met hun spectaculaire rotsformaties en panorama's.”

Traditioneel moesten Nederlandse natuurbeschermers weinig van wildernis hebben. “Het ideaal was een pre-industrieel landschap, waar je de hand van de mens in kon herkennen. Heidelandschap bijvoorbeeld met schapen, of vengebied. Rond de jaren tachtig ontstond het verlangen naar wildernis. In Nederland denk je dan al snel aan de Oostvaardersplassen, die trouwens al eerder waren ontstaan. De titel van de recente film over dit gebied, *De Nieuwe Wildernis*, is veelzeggend.”

De discussies over een gebied als Oostvaardersplassen leggen bloot hoe we ons verhouden tegenover de natuur. “De dierenrechtenbeweging ziet de dieren die er losgelaten zijn, als vee, waar je voor moet zorgen, die je moet bijvoederen. Terwijl ecologen ze beschouwen als onderdeel van het ecosysteem, waarin het de normaalste zaak van de wereld is dat dieren doodgaan.”

Niet alleen in Nederland maar in heel Europa is deze wildernis-trend zichtbaar, zegt De Bont, en wel onder de naam *Rewilding Europe*. Zo heet ook de organisatie in Nijmegen, die op acht plaatsen in Europa wildernis wil creëren, waaronder de Donau-delta, Lapland, de zuidelijke Karpaten in Roemenië en de Apennijnen in Italië. Daar worden opnieuw grote grazers losgelaten.

Op de website prijkt een grote foto van vechtende bizons. Wildernis pur sang.

Hoogleraar Mark van Twist reageert op *Observant*-column Wim Groot Beschuldiging van plagiaat is “lachwekkend”

Prof. Wim Groot beschuldigde vorige week in zijn column de Rotterdamse hoogleraar Mark van Twist, tevens decaan en bestuurder van de Nederlandse School voor Openbaar Bestuur (NSOB), van plagiaat. Hij zou in een rapport over de toekomst van de zorg “zestig van de honderd pagina’s” letterlijk hebben overgeschreven. Groot werd door journalist Cees Grimbergen - die voor de journalistieke website *Follow the Money* onderzoek doet naar een opmerkelijke gouden handdruk in de zorgsector - gewezen op het rapport. Van Twist bestrijdt die aantijging ten stelligste, noemt het “lachwekkend” en spreekt van “reputatie bashing”.

Geachte heer Groot,

Wij hebben elkaar nooit gesproken. U heeft ook nooit contact met mij gezocht. Maar blijkbaar vormt dat van uw kant geen enkele belemmering om mij gewoon maar domweg te beschuldigen van plagiaat.

U meent dat deze kwalificatie terecht is, omdat een intern document dat u via journalist Cees Grimbergen is toegestuurd, besproken zou zijn tijdens een bijeenkomst voor genodigden in het Utrechtse hotel Karel V, en daardoor als openbaar kan worden aangemerkt.

Ik kan u zeggen dat deze (door hoor en wederhoor eenvoudig te verifiëren) bewering onjuist is en met alle implicaties die u eraan verbindt ook nog eens volstrekt onbehoorlijk.

Zoals ik de heer Grimbergen meermalen heb

gemeld betreft het een intern rapport waarvan nooit het oogmerk is geweest om dit te publiceren; het was slechts bedoeld als brondocument voor onszelf als onderzoeksteam, en voor het bestuur van stichting SOS-Z (als opdrachtgever) om andere teksten (die wel met derden zijn gedeeld) op te baseren.

Ik heb de betreffende tekst overigens zelf gemaïld naar de heer Grimbergen toen hij mij vroeg naar het werk dat ik heb verricht voor de stichting SOS-Z, gewoon om hem - in goed vertrouwen en in alle openheid - inzicht te geven in de diverse opbrengsten van ons ‘werk in uitvoering’.

Pas nadat de heer Grimbergen deze tekst met u deelde en aan u de uitspraak wist te ontlokken dat het om plagiaat zou gaan, zijn anderen uitgenodigd (door u en door de heer Grimbergen!) om hiervan kennis te nemen.

Op zich prima natuurlijk, ik schaam mij nergens voor. Dat u er vervolgens toe overgaat dit interne tussenproduct als plagiaat te kwalificeren, is ronduit lachwekkend: als ik al de

behoefte zou hebben om mijzelf zonder passend eerbetoon andermans teksten toe te eigenen, dan toch niet door (“saaie”, zoals u zelf zegt) passages uit beleidsnota’s van ministeries of rapporten van adviesorganen over te schrijven ... Hoe dan ook, graag verneem waar u zich eigenlijk op baseert als u stelt: “De rapporten zijn besproken tijdens een bijeenkomst voor genodigden in het Utrechtse Karel V en zijn daardoor openbaar gemaakt.” Welke bijeenkomst was dat? Wie was daarbij dan? Ik nodig u van harte uit om dit punt toe te lichten, want het is echt aperte onzin.

Het is verder volstrekt flauwekul om een masterscriptie waarin een student verslag doet van onderzoekopbrengsten tegenover een examencommissie te vergelijken met een intern brondocument, louter en alleen bedoeld voor eigen gebruik. In kaart brengen wat anderen allemaal zeggen (“overschrijven” in uw woorden) heeft hier immers tot doel een zinnige basis te leggen waar later uit te putten valt.

Lees vooral nog eens terug wat u zelf schreef in een eerdere column over “haat en nijd bij de universiteit”. Daar stelt u dat “reputatie bashing” een vorm van pesten en intimidatie is, die voortkomt uit afgunst en jaloezie en helaas te vaak onbestraft blijft. U schrijft: “Slachtoffers verdienen bescherming” en stelt dat er alle reden is om ‘reputation bashers’ steviger aan te pakken. Ik help het u hopen!

Mark van Twist

“Ik concludeer uit uw woorden dat u ten minste eenmaal niet de waarheid spreekt”

Op de *Observantsite* is bovenstaande opinie van prof. Van Twist al te lezen sinds maandag. Die heeft prof. Wim Groot niet overtuigd. Hij blijft bij zijn standpunt dat het hier om plagiaat gaat.

Geachte heer van Twist

In uw reactie op mijn column beweert u dat het rapport nooit bedoeld was voor openbaarmaking en dat de bijeenkomsten in hotel Karel V waar het rapport is besproken nooit hebben plaatsgevonden. Uw reactie is echter in strijd met hetgeen u eerder aan de heer Grimbergen heeft geschreven. Op 27 februari schreef u in een email aan de heer Grimbergen: “Het bestuur van de stichting SOS-Z heeft ons verzocht om als achtergrondinformatie en als voorbereiding op een aantal besloten discussies met derden een intern overzichtsdocument te maken van relevante beleidsnota’s en adviesrapporten.” In het artikel op de journalistieke website *Follow the Money* zegt u verder: “Door een team van drie NSOB-onderzoekers is gewerkt aan een uitgebreide documentenstudie, een ruime interviewronde, een analyse van kwantitatieve informatie en het schrijven van een eindrapportage met drie achtergrondstudies en meerdere bijeenkomsten met betrokkenen in de zorg.” In hetzelfde artikel op *Follow the Money* zegt u dat er in 2017 een brainstormses-

sie heeft plaatsgevonden in hotel Karel V en in 2018 een conferentie over het onderzoek. Dit wordt ook de voorzitter van de stichting SOS-Z die opdracht gaf voor het onderzoek, de heer Han Noten, bevestigd. En nu beweert u dat deze bijeenkomsten nooit hebben plaatsgevonden.. U schrijft verder dat het rapport slechts een brondocument was en bedoeld om andere teksten op te baseren. Dit is een merkwuurde bewering. Om te beginnen geeft u in het rapport helemaal niet aan dat het om een brondocument gaat met overgeschreven teksten. Sterker nog, u geeft onder andere aan dat het rapport naar uw mening gebruikt zou kunnen worden om iemand op te laten promoveren. Verder geldt juist voor een brondocument dat duidelijk aangegeven moet worden welke teksten citaten zijn en welke tekstdelen uw eigen werk is. Dit om te voorkomen dat u later bij het schrijven van het ‘echte’ rapport teksten van anderen als uw eigen tekst gebruikt. Uw rapport is als brondocument volledig ongeschikt

omdat u geen enkel onderscheid maakt tussen uw eigen tekst en de teksten die u van anderen heeft overgeschreven.

In uw reactie schrijft u het lachwekkend te vinden om hier van plagiaat te spreken. Let wel, u heeft zestig van de honderd pagina’s tekst overgeschreven van anderen zonder dat u duidelijk maakt dat het overgeschreven tekst is. In *Follow the Money* vond u dat helemaal niet lachwekkend. Daar was u een stuk schuldbewuster en erkende u dat u fouten had gemaakt. Ik citeer nogmaals uw woorden in het artikel op *Follow the Money* (met aanhalingstekens zoals dat hoort en die u in uw rapport niet heeft gebruikt): “Onder mijn verantwoordelijkheid is een intern rapport voor de Stichting Onderzoek Systeemvraagstukken Zorgstelsel geschreven die in termen van verwijzingen naar het onderliggende bronmateriaal gewoon niet erg precies is.” U voegt daar nog aan toe: “Het zou netter/beter zijn geweest om bij het overnemen van letterlijke citaten aanhalingstekens te gebruiken.” Ik denk dat u met uw agressieve reactie en de tegenstrijdigheden in uw uitlatingen de zaak voor uzelf er niet beter op maakt. Een meer ingetogen en schuldbewuste reactie was meer op zijn plaats geweest.

Met vriendelijke groet, Wim Groot

De discussie tussen de twee hoogleraren is nog niet ten einde. Lees meer op www.observantonline.nl

SUMMER SCHOOL

Opmerkingen van eerdere cursisten:

‘veel meer zelfvertrouwen’
‘leuke en veilige sfeer, veel geleerd’
‘weet nu wat ik wil: schrijven’

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Wil je beter leren schrijven? Ingewikkelde materie toegankelijk maken voor een breed publiek? Of kennismaken met de journalistiek? Kom naar de Maastricht Summerschool ‘Journalistiek en effectief schrijven’.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten. Een mooie inleiding in de journalistiek en effectief schrijven.

Wanneer:

5 tot en met 15 augustus 2019

Prijs: €800

Meer informatie:

riki.janssen@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven (tot 15 juli):

www.maastrichtuniversity.nl/education/contract/maastricht-summer-school/courses-curriculum

Nee, hij wil niets zeggen over de reden van

zijn plotselinge vertrek als voorzitter. Dat heeft hij zo met de universiteitsraad afgesproken. Jonathan van Tilburg wil alleen kwijt dat hij en de universiteitsraad een duidelijk inhoudelijk verschil van mening hadden over “interne aangelegenheden”. En nee, het ging niet over zijn stijl van leidinggeven.

Meteen na zijn ontslag, eind februari, zegde de gewezen voorzitter Jonathan van Tilburg een interview over zijn vertrek toe, maar tweeënehalve week later wil hij alleen nog maar terugblikken op drie “positieve jaren”. “Dit komt in alle grote bedrijven voor, en ook bij voetbalclubs gaan trainer en team soms vroegtijdig uit elkaar”, vertelt hij. Maar daar weet de supporter meestal al dat er problemen zijn. Hier was er zeker bij de buitenwacht toch vooral verbazing. Van Tilburg zelf zag de breuk aankomen, “ik heb mijn best gedaan om het niet zover te laten komen, maar opeens zaten we in een snelkookpan”. De universiteitsraad had een andere kijk op de “invulling van de rol als onafhankelijk/technisch voorzitter en de organisatie van de ondersteuning van de universiteitsraad”, schreef hij al eerder in een verklaring. Dit laatste kan wijzen op de problemen met de U-raadsgriffie. Van Tilburg was werkbaas van de griffier, zij vertrok vorig jaar, naar verluidt naar aanleiding van een conflict met hem. Ook vragen over deze kwestie wil hij niet beantwoorden. Van Tilburg, senior lecturer humane biologie, was bezig aan zijn tweede termijn als voorzitter en werd vorig jaar maart herbenoemd voor een periode van twee jaar. Hij was als ‘externe’ voorzitter aangesteld en dus geen lid van de U-raad. Hij noemt zichzelf een technisch voorzitter, “ik keek

Oud-voorzitter U-raad zwijgt over redenen vertrek

Illustratie: Pixabay

alleen naar het proces en bemoeide me zo weinig mogelijk met de inhoud, dat was aan de raadsleden. Ik heb gepoogd een goede en open communicerende organisatie op te zetten.” Hij fungeerde naar eigen zeggen als een “soort oliemannetje tussen raad en college van bestuur”. Zijn relatie met het college noemt hij “kritisch met wederzijds respect”. Daarnaast trachtte hij de medezeggenschap binnen de UM - faculteitsraden, dienstraden en U-raad - via gezamenlijke bijeenkomsten dichter bij elkaar te brengen. Ook werkte hij mee aan de verdere professionalisering van

Lovum (Landelijk overleg van universitaire medezeggenschap). Hij voelt zich “netjes” door de raad behandeld, “ik was emotioneel toen het gebeurde, maar achteraf is dit wel het beste.” Hij heeft “no hard feelings. En ieder nadeel heb zijn voordeel. Het was een mooie leerzame tijd, ik krijg nu weer ruimte voor nieuwe dingen. Als U-raadsvoorzitter zit je dicht tegen de bestuurders aan. Toen ik begon als voorzitter vroeg ik me dat af: is een bestuursfunctie iets voor mij? Nu ga ik een master bestuurskunde volgen.”

Opvolger

De universiteitsraad laat bij monde van waarnemend voorzitter Jurgen van Heertum weten dat er op dit moment wordt gewerkt aan een nieuwe benoemingsprocedure omdat de bestaande verouderd is. De nieuwe staat volgende week op de agenda van de universiteitsraad. Dan zal ook duidelijk zijn of men kiest voor een voorzitter van binnen of van buiten de raad.

Riki Janssen

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

WODC-affaire

Mijn zorgen over de wetenschappelijke integriteit bij de UM, die ik uitsprak in een artikel in *Observant* 24, zijn door de reactie van Hans Nelen in *Observant* 25 niet weggenomen. Integendeel. In dat artikel vraag ik hoe het

kan dat een wetenschappelijk directeur, die in Den Haag in de ‘WODC-affaire’ is opgestapt, in Maastricht toch hoogleraar kan blijven. Nelen probeert uit alle macht de problemen bij het WODC te ontkennen en te bagatelliseren en creëert daarvoor zijn eigen beeld van de werkelijkheid. En wat slaat hij een agressieve toon aan. Poeh poeh. Hij loopt achter de feiten aan. Minister Grapperhaus heeft, met brede steun van de Tweede Kamer, ingrijpende maatregelen genomen om de tekortkomingen in de onafhankelijkheid en integriteit van het WODC weg te nemen. Deze zijn boven water gekomen door mijn klokkenluidersmelding. Die melding was terecht, dat is vast komen te staan, en na drie zware onderzoekscommissies ben ik uiteindelijk in het gelijk gesteld. Ook heeft de minister gezegd dat het “groot

respect” verdient “dat je als individu op enig moment in een organisatie aan de kaak stelt dat je de stellige overtuiging hebt dat er iets niet goed loopt”. Hij maakte mij grote complimenten. De mening van Nelen doet er dan ook niet toe. Zijn betoog is een illustratie van hoe men, zelfs met de feiten op een rijtje, misstanden en persoonlijk disfunctioneren liever toedekt dan dat verantwoordelijkheid wordt genomen en zaken worden aangepakt. Een patroon dat helaas in veel klokkenluiderszaken te zien is. Ik zou zijn insinuaties met bewijzen kunnen weerleggen. Maar dat doe ik niet. Iedereen kan de stukken zelf lezen. Mijn melding (uit 2014) staat in het rapport ‘De melding terecht’ van de commissie Verhulp (p. 60-65). Daarin staat dat ik me zorgen maakte over de onafhankelijkheid en integriteit van WODC-onderzoek

en een verbetering wilde. Je kunt ook lezen dat ik een conflict kreeg met de directeur nadat ik niet wilde toegeven aan politieke invloed op mijn onderzoek. Ik ontdekte daarna dat ik beter met hem mee kon zingen dan conflicten met hem uit te vechten. Mijn zaak kwam in 2017 aan het rollen door *Nieuwsuur*. Dat was na mijn pensioen. Ik heb er vele uren aan besteed, ondersteund door de afdeling Advies van het Huis voor Klokkenluiders en de Expertgroep Klokkenluiders. Ik heb mijn doel ruimschoots bereikt. Er gaat het nodige veranderen bij het WODC. Ik ga nu eens echt met pensioen. Ik zet er een dikke streep onder.

Marianne van Ooyen-Houben, klokkenluider in WODC-affaire

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Wat is het moeilijkste aan de liefde? Het spannend houden, zorgen dat het geen sleur wordt. Dat doe je door elkaar de ruimte te geven, elkaar wat te gunnen. Mieke en ik zijn sinds 7 juni 1980 samen. We kennen elkaar van het jongerenkoor van St. Pieter, dat was een soort huwelijksbureau. Ze maakte indruk, had altijd een weerwoord, liet niet over zich lopen. En dan die twinkende ogen, die heeft ze nog. We waren op een eindexamenfeest, ik bracht haar thuis en toen we innig verliefd stonden te zoenen reden schoonpa en schoon onverwacht de oprit op. We stonden vol in het licht. Wij schrokken, maar mijn schoonvader blijkbaar ook. Hij sprak in 1987, op onze trouwdag, de historische woorden: "Op dat moment zag ik onze dochter volwassen worden en werd ik tien jaar ouder."

Grootste ergernis? Twee dingen: mensen die zich niet aan afspraken houden en mensen die te laat komen. Ik wacht der-tien minuten, vraag me niet waarom, ik weet niet hoe ik aan dat getal kom, en daarna sta ik iemand niet meer te woord. Het komt nog steeds te vaak voor dat mensen te laat komen. Ik ben wat dit betreft geen echte *Mestrechteneer*, ik doe niet aan het Maastrichtse kwartiertje.

Ik kan geen noten lezen. Op de brugklas kreeg ik solfège-les van meneer Wennekes op het conservatorium. Op de lagere school haalde ik drie blokfluitdiploma's, de laatste met lof. Ik vroeg aan mijn moeder of je dat kon eten. Nee, zei ze, dat betekent dat je het goed hebt gedaan. Ik was lid van het jongerenkoor, organist van het kinderkoor, ik ben heel muzikaal, dat heb ik van mijn moederskant. In de familie Zeijen zitten een paar beroemde organisten. Sinds december zit ik op gitaarles, wilde ik al jaren. Na de eerste les speelde ik *Song, song, blue* van Neil Diamond. Ik vind muziek onderdeel van de opvoeding. Net als dans: stildansen hoort erbij, je moet met respect de dansvloer op kunnen gaan. Ik vind het zelf geweldig om te doen.

Voetbal of golf? Handbal. Een harde sport, zeker voor een cirkeloper die ik was, maar ook een echte teamsport. Je kunt je niet verschuilen, je moet er samen voor gaan. Ik speelde bij Polaris in Maastricht en speelde drie interlands in de Limburgse selectie. Het was in Koblenz, ze speelden vooraf het volkslied, prachtig, dan voel je je heel wat. In een team leer je zaken die de rest van je leven van pas komen: respect voor elkaar, gaan voor elkaar.

Prins carnaval? Een jongensdroom! Ja! Ik werd in 1999 de prins van de Mosasaurussen van St. Pieter. Ik was een 'zjubilei Prins', we bestonden 44 jaar, vier keer elf. In zo'n jaar wordt iemand die geboren en getogen is op St. Pieter prins. Het was een geweldig toneelstuk van vier weken. Op dinsdagavond 00.00 uur was het uit met 'geer, uuch en watbleef' en sta je weer met beide benen op de grond. Ik noem drie hoogtepunten: het uitroepen, het prinsbal op Fort St. Pieter, en op carnavalszondag met de 'Harmonie Sint Pieter 1890' naar het Vrijthof. De harmonie begeleidt traditiegetrouw het Mooswief. Na het afgaan van het kanon speelden zij het Mestreechs volkslied, toen liepen de rillingen over mijn rug.

Vrijwilligerswerk hoort erbij. Ja, mijn leven lang al. Ik ben sinds vijf jaar voorzitter van de Harmonie St. Pieter, ben lid van het Dragergilde van de H. Petrus van St. Pieter, burgermedewerker van de Tempeleers en organiseer met anderen het gala prinsbal, het jeugdprinstreffen, de kindermiddag

Naam: Roel van der Nat (57, geboren op Sint Pieter, Maastricht) * **In het dagelijks leven:** teamleider UM Guesthouse * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Mieke Kurris, samen drie kinderen: Koen (27), Luc (24) en Maud (22) * **Woont:** op Sint Pieter

Foto: Loraine Bodewes

“ Ik wilde bij de rijkspolitie, die reden in een Porsche met blauw zwaailicht op de snelweg ”

in de Platte Zaal. Bij het laatste help ik ook mee. Ik hoef niet in de spotlights, ik vind het leuk achter de schermen. Ik ben contactpersoon tussen de Tempeleers en de UM voor Vrow Wielemösj. Mieke zit in de kindercommissie van de Tempeleers. Mijn vader zat al volop in het verenigingsleven. Net als mijn schoonfamilie.

Wat wilde je vroeger worden? Ik wilde bij de rijkspolitie, die reden in een Porsche met blauw zwaailicht op de snelweg. Ik moest daarvoor naar de keuring. Ik had bijna alles al achter de rug toen ik tijdens een psychologische test de letter 'p' in vakjes en rondjes moest ontdekken. Op het laatst zag ik ze overal. Ik was niet geschikt zeiden ze. Dat heeft me pijn gedaan. Ik lag huilend met mijn hoofd op de schoot van mijn moeder. Mijn toekomst was weg. Ik was te laat voor een andere opleiding. Gelukkig was er Miekies vader, een leraar Nederlands. Via hem kon ik alsnog terecht op de studie MBO-civiele dienst voor een driejarige opleiding tot kok. Ik heb bij een aantal ouderencentra gewerkt en in 2000 kwam ik als assistent teamleider bij de mensa van de UM. Sinds 2004 ben ik teamleider Guesthouse.

Als je een ding aan jezelf mocht veranderen, dan ... zou ik geduldiger zijn. Ik heb mijn antwoord al klaar voor de vraag is gesteld. Dat is soms lastig.

Als je vrouw een ding aan je mocht veranderen, dan ... zou ze willen dat ik iets minder non-verbaal communiceer. Ik kan

met mijn gezicht alles uitdrukken en daar kan ze niet tegen. 'Zeg 't verdomme gewoon als je het ergens niet mee eens bent.'

Ik heb veel geleerd van ... mijn leidinggevende Maurice Evers. Hij laat zien dat je gezag kunt hebben zonder je stem te verheffen. Hij luistert, is vasthoudend maar erkent tegelijkertijd dat er meerdere wegen naar Rome zijn.

Beste eigenschap? Empathisch vermogen. Als er een buitenlandse student komt met een probleem, dan denk aan zijn ouders, hoe blij die zouden zijn als hun kind goed wordt geholpen. Zoals ik hoopte dat ze onze zoon Luc goed zouden opvangen toen hij een half jaar in Kaapstad studeerde.

Ik ben 57 maar ik voel me ... 25. Ik bruis van de energie, ga elke ochtend met plezier naar mijn werk. Vrienden vragen steeds vaker: hoe lang moet je nog? Maar ik moet niks. Ik mag nog. Mijn vader was vertegenwoordiger, gewend om zijn eigen tijd en zaken te regelen. Hij had veel vrijheid. Op latere leeftijd werd hij noodgedwongen portier bij het GAK. Hij vond het verschrikkelijk achter dat schuifje, ging met tegenzin naar zijn werk. Dat waren zware jaren. Dat overkomt mij niet, dan ga ik weg.

Riki Janssen

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Film: Lazzaro Felice

De teletijdmachine van Alice Rohrwacher

Still uit Lazzaro Felice

Het verhaal: De tabakspickers in het Italiaanse dorpje Inviolata worden uitgebuit door markiezin Alfonsina de Luna, de 'koningin van de sigaretten'. Op hun beurt maken de boeren misbruik van de goedheid van de engelachtige Lazzaro (Adriano Tardiolo). Lazzaro laat zich voor het karretje spannen van Tancredi – de rebelse zoon van de markiezin – en helpt hem bij diens nep-ontvoering. Jaren later vinden we Lazzaro terug in een ravijn, waar hij tot leven wordt gewekt door een wolf.

Een wonder uit Italië:

• Schrijven over *Lazzaro Felice* is als dansen over architectuur; het is een film die je moet ervaren. Het eerste deel ademt de sfeer van de klassieke boerenfilms van Italiaanse filmmakers als Ermanno Olmi (*De Klompenboom*,

1978) en de Taviani's (*Padre Padrone*, 1977). De boeren zijn het slachtoffer van een systeem van deelpacht waarbij ze een (onevenredig) deel van de oogst moeten afstaan aan de landeigenaar. De aanwezigheid van een walkman doet anachronistisch aan, maar maakt duidelijk dat we ons dichterbij het heden bevinden dan gedacht. Vervolgens drukt regisseur Alice Rohrwacher halverwege haar film op CTRL-ALT-DEL en belanden we in een ander tijdperk. Hoe dat precies zit, moet je maar in de bioscoopzaal gaan ontdekken.

• Recent ben ik verslinderd geraakt aan *De Smaakbijbel* van Niki Segnit, een kookboek met de allure van een lijvig proefschrift, waarin geanalyseerd wordt waarom bepaalde ingrediënten zo goed (of juist niet) bij elkaar passen. Dankzij dat boek weet ik nu dat

olijven en witte chocola goed samengaan, net als oesters en kiwi. Rohrwacher waagt zich aan een al even wonderlijke combinatie. Haar etnografische boerenfilm neemt een magisch-realistische wending, waarna we in een met religieuze symboliek doorspekte ideeënfilm over feodale structuren toen en nu verzeild raken, met Lazzaro als belichaming van pure onschuld. Als dat allemaal wat academisch klinkt, weet dan dat *Lazzaro Felice* een heel bijzondere film is met een verrassing achter elke haarspeldbocht die het in Cannes bekroonde scenario neemt.

Geen achtste wereldwonder:

• “Een onevenwichtige film van een cineaste die bij tijd en wijle met magisch sterrenstof strooit, maar nog geen film van spectrale klasse

weet af te leveren”, schreef ik in 2015 op deze plek over Rohrwachers vorige film *La Meraviglie*. Die woorden zijn opnieuw – zij het in aanzienlijk mindere mate – van toepassing op opvolger *Lazzaro Felice*, een film waarvan het tweede deel toch een beetje een rommeltje is.

Het salomonsoordeel: De Sica, Pasolini, Olmi, de Taviani's, Fellini, Visconti: Alice Rohrwacher is stilaan met alle grote Italiaanse cineasten van weleer vergeleken. *Lazzaro Felice* markeert het moment in haar carrière waarop de 37-jarige filmmaker die vergelijkingen stilaan begint waar te maken.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

In tijden van Popov, Twopov en Zwopow

Een mens is een sociaal wezen, dat je net als een paard niet alleen in de wei moet laten. Mensen doen graag aan POV, oorspronkelijk Praten over Voetbal. Deze aanduiding is overdrachtelijk bedoeld. Praten staat voor allerlei vormen van contact. Voetbal staat voor gebeurtenissen van voorbijgaande en momentane aard. De letter V kan vaak worden gebruikt. Denk aan Verkiezingen en Vliegcrampen.

Ooit was de letter W de in zwang zijnde letter. Dat was toen de mens nog sterk beïnvloed werd door het Weer. In de tijd dat het Weer nog zeer veranderlijk was van dag tot dag. Nu het weer onder de naam klimaat een echt probleem is geworden, zijn we ook daar weer terug bij de V van verandering. POV, praten over voetbal is een onschuldig vermaak, een gemakkelijke bevestiging van wat ons verbindt. We horen het met elkaar oneens te zijn. Zegt iemand tegen mij dat hij fan van Ajax of MVV is dan stel ik daar, afhankelijk van met wie ik praat, Feijenoord, ADO of Roda JC tegenover.

Ook bij verkiezingen kan ik de conversa-

tie gaande houden door te opperen dat ik Christen Unie of Vijftig Plus ga stemmen. Dan vliegt de tijd snel om. Nu wil het geval dat de meeste mensen het minder druk dan

vroeger schijnen te hebben. Het oude POV wordt meer en meer vervangen door POPOV, Praten over Praten over Voetbal, Verkiezingen, Vliegtuigrampen, Weersveranderingen en zo door. Al jaren waarschuw ik daartegen. Het overloze gelul waar Gods zegen niet op rust, is het gemakkelijkst aan te tonen bij voetbal: een afgekeurd doelpunt krijgt commentaar van spelers, trainers, scheidsrechters. Daarop gaan we naar de studio's van radio en tv, van daar naar de praatprogramma's, de columnisten. De reuring wordt begeleid door een twitter- en social media-tsunami waarbij de oorspronkelijke functie van een praatje voor de vaak verloren raakt. Met twitter erbij ontstaat TWOPOV, of eigenlijk TWOPOPOV. Het oorspronkelijke praatje onder elkaar in de pauze, op de receptie of voor het slapen gaan, heeft zijn onschuld verloren. We kunnen niet wachten totdat de heren Gijp en Derksen weer hebben uitgelegd dat de meeste voetballers niet kunnen voetballen. Of totdat Pauw en Jinek hebben laten blijken met welke politici ze het goed kunnen vinden. En zodra er een onderwerp is dat de uitbaters

van goedkope praatjes niet zo ligt dan speelt men ZWOPOW: zwijgen over praten over waterschapsverkiezingen. Hebt u gisteren gestemd voor het waterschap. En beviel het?

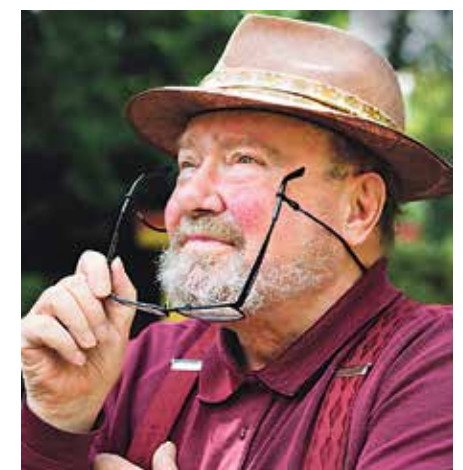

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Fokke

Fernhout, Tiffany Leung, Hans Philipsen,

Mark Vluggen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Boveland

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paartjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

HORECAKANJERS GEZOCHT OP GOLFBAAN HET RIJK VAN

MARGRATEN. BEN JIJ DE PERSOON MET DE JUISTE DRIVE?

EMAIL GENERALMANAGER@GOLFBAAN.HETRIJKVANMARGRATEN.NL

Gezocht ervaren bridgespelers voor gezellig thuis bridgen op di of do middag.

0640673454

Cliëntenraad MUMC+ zoekt 2 nieuwe leden. Iets voor jou?

Kijk op www.werkenbijmumc.nl Reageer vóór 1 april.

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

FIGHTING BAD GUYS IS BETTER WITH YOU. JOIN US.

Go to
amnesty.nl/student
and check out dates
and topics

[amnestystudentnl](https://www.instagram.com/amnestystudentnl)

MASTERCLASSES FOR STUDENTS

TAKE PART IN OUR FREE MASTERCLASSES
ABOUT VARIOUS HUMAN RIGHTS ISSUES

AMNESTY
INTERNATIONAL

© Getty Images
Russian police officers detain a participant of
an unauthorized opposition rally in Moscow, 2017.

asn bank
sponsors Amnesty's
Masterclasses for students

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

21-03, 12.00 uur: dhr. Andrew M. Holwerda, MSc.	05-04, 16.00 uur: dhr. Timo M. Deist, MSc.
21-03, 16.30 uur: Inauguratie mw. Professor Lisa Coussens – TEFAF Leerstoel	10-04, 14.00 uur: mw. Vittoria De Angelis, MSc.
22-03, 10.00 uur: mw. Valerie M. Montpellier, MSc.	11-04, 10.00 uur: dhr. Javier F. Aldeguer, MSc.
22-03, 12.00 uur: mw.drs. Evelyn Smit	11-04, 16.00 uur: mw. Mindy Vroomen, MSc.
22-03, 14.00 uur: mw. Lotte Berk, MSc.	12-04, 10.00 uur: dhr. Alexandre J.-C.M. Houzelle, MSc.
22-03, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Marta Pertegás	12-04, 12.00 uur: dhr. Mor M. Dickman, MSc.
27-03, 10.00 uur: dhr. Wondimagegn Mesfin Tesfaye, MSc.	12-04, 14.00 uur: dhr. Frits H.M. van Osch, MSc. (Double doctorate University of Birmingham-UM)
27-03, 12.00 uur: dhr. Ibrahima Sory Kaba, MSc.	12-04, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. A.A.N. (Sandra) Mulkens
27-03, 14.00 uur: dhr. Zhenglong Sun, MSc.	17-04, 10.00 uur: dhr. Bram Duyx, MSc.
27-03, 16.00 uur: dhr. Shiji Ding	17-04, 14.00 uur: mw. Alison Cathles, MSc.
28-03, 14.00 uur: mw. Wei Zhao, MSc.	17-04, 16.00 uur: mw. Parisa Kamali Sadeghian, MSc.
28-03, 16.00 uur: mw. Kelly Reumkens, MSc.	18-04, 10.00 uur: mw.drs. Frederique E.C.M. Peeters
29-03, 10.00 uur: dhr. Sebastian X. Espinosa Velasco, LL.M.	18-04, 12.00 uur: dhr. Maikel J.A.M. Bakens, MSc.
29-03, 12.00 uur: dhr.drs. Peter T. Kruythoff	18-04, 14.00 uur: mw. Thyagi T. Ponnampereuma, MPhil.
29-03, 14.00 uur: dhr. Niek Zonnebeld, MSc.	18-04, 16.00 uur: dhr. Jurgen Peerlings, MSc.
29-03, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Peter Peters	25-04, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. Roberto Lorusso
03-04, 16.00 uur: dhr. Sreedhar Pujari	26-04, 12.00 uur: dhr. Tobias Ruof, MSc.
04-04, 10.00 uur: mw. Charlotte Keijser, MSc.	26-04, 14.00 uur: mw.drs. Kirsten K.B. Peetoom
04-04, 12.00 uur: mw. Benedicta Deogratias, LL.M.	26-04, 16.00 uur: Afscheidscollege van prof.dr. Ernst Homburg
05-04, 12.00 uur: mw. Denise Strijbos, MSc.	
05-04, 14.00 uur: dhr. Pieter A. Leermakers, MSc.	

Maastricht University

Interne vacatures

- **Education Development Officer** CES and MSS, SSC, 30.4-38 hours
Vacancy number: AT2019.082
- **Chemical and process engineers as ambitious professors**, FSE, 38 hours
Vacancy number: AT2019.083
- **Promovendus** (arts), FHML, School for Cardiovascular Diseases/CARIM- (Beeldvorming/Radiologie), 36-40 uur,
Vacaturenummer: AT2019.084
- **PhD candidate**, FHML, School for Cardiovascular Diseases/CARIM- Radiology, 36-40 hours
Vacancy number: AT2019.085
- **International Relations Officer** CES, SSC, 38 hours
Vacancy number: AT2019.086
- **Docent 4**, FdR, 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2019.087
- **Promovendus/AIO**, FHML, NUTRIM/vakgroep Pulmonologie, 36-40 uur,
Vacaturenummer: AT2019.088
- **Assistant Professor** in Clinical Psychology/Mental Health, FPN, 40 hours
Vacancy number: AT2019.089
- **Postdoctoral Researcher** on Distributed Data Sharing Technologies, FSE, 38 hours
Vacancy number: AT2019.090

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Tegengas

Mijn rijinstructrice gelooft dat Bush achter 9/11 zat. Toen ze dat zei wist ik niet hoe ik moest reageren. Het gesprek begon vrij onschuldig. Na weken samen rijden waren we aangekomen bij het gespreksonderwerp 'de politiek'. We reden langs een bord met verkiezingsposters, en we bespraken op wie we gingen stemmen. Ik op GroenLinks, zij op Denk.

"Weet je Cato, ik ben gewoon klaar met die discriminatie. Al te vaak word ik aangestaard met mijn hoofddoek en negeren winkemedewerkers me als ik in hun supermarkt wat wil afrekenen. Dat kan toch niet?" Ik knikte. "En dan die kritiek op Erdogan. Ze zeggen dat hij een dictator is! Die man, Cato, heeft ervoor gezorgd dat er niet meer wordt gediscrimineerd in Turkije. Voorheen werden vrouwen met hoofddoek geweigerd in allerlei instanties. Hij heeft dat verholpen." Ik knikte weer, hoewel dit niet klonk als de Erdogan die ik van het nieuws kende. Die man noemde Nederland een "overblijfsel van het nazisme" en weigerde kritische journalisten zijn land binnen te laten.

"En weet je Cato, ik geloof de Nederlandse media ook niet meer. Alles wat zij over Erdogan schrijven is om hem zwart te maken en zo ongestoord hun wil door te kunnen drukken. Dat deden de Amerikanen ook met Irak. Die torens in New York? Dat deed Bush gewoon zelf."

Na deze uitspraak durfde ik eindelijk wat tegengas te geven. "Maar heb je daar bewijs voor? Waarom zou Bush honderden onschuldige Amerikanen hebben laten vermoorden?" Ze keek me aan via haar binnenspiegel, speciaal ingebouwd om haar leerlingen in de gaten te houden. "Om het doden van al die Irakezen te verantwoorden, Cato." Ik kneep in mijn stuur. "Dat is een rare theorie", sputterde ik tegen. "Bush was ook een rare man", antwoordde zij. "Een gek."

We reden terug naar de rijnschool. Ik vervloekte mezelf omdat ik niet fel genoeg tegen haar in was gegaan. Om de een of andere reden voelde het als mijn plicht om haar te vertellen dat ze fout zat. Na drie jaar op een Liberal Arts college te hebben gezeten kon ik toch niet zomaar mijn mond houden?

Maar waarom eigenlijk niet? Ik vond het stiekem ook wel interessant hoe mijn rijinstructrice dacht. En trouwens: ze kon mij zo de auto uitgooien als ze wilde. Misschien kon ik maar beter wachten tot ik mijn rijbewijs had, en dan voorbereid de discussie aangaan. Goed plan, dacht ik. "Watje", zei een stem in mijn hoofd.

Cato Boeschoten

"Ik houd een autistenboekje bij, met alles wat ik moet doen"

Praeses Missdaad versus Praeses Tuna

Inge Corver (21), derdejaars geneeskunde, is voorzitter van O.D.D. Missdaad

Aantal actieve leden: 16

Betekenis Missdaad: "Heeft geen betekenis; dit was vrouwelijk en toch stoer."

Zjuul Bartels (25), derdejaars geneeskunde, is penningmeester van Tuna Maastricht, de voorzitter spreekt geen Nederlands

Aantal actieve leden: 10 à 20

Betekenis Tuna: "Is Spaans, heeft met muziek te maken, niet met de vis."

Zjuul Bartels kent Missdaad wel, "die hebben leuke A-tijd leden" meldt hij met een brede glimlach. Omgekeerd kent Inge Corver deze Zjuul niet. Tot haar verrassing, want ze zijn allebei derdejaars geneeskunde.

Hoe zit dat Zjuul, je bent 25 en derdejaars?

Bartels: "Ja, nou, ik heb een aantal bestuursjaren gedaan..." Een aantal? Ja dus. Wat volgt is een ingewikkeld exposé over zijn studie en zijn nevenactiviteiten, waarbij duidelijk wordt dat het voorvoegsel *neven* langzaam naar de studie is verhuisd. Hij is gewoon op zijn achttiende gaan studeren, belandde in zijn tweede jaar al in het bestuur van Alles is Drama, in zijn derde jaar in het bestuur van karateclub Kinran, in zijn vierde jaar weer bestuur Alles is Drama, in zijn vijfde jaar het Tuna bestuur, toen een jaartje gewoon lid en nu in zijn zevende Maastrichtse jaar penningmeester van Tuna "want dat was de enige functie die ik nog niet had gehad".

Hij heeft op twee papers na zijn bachelor gehaald, "ik heb dat derde jaar niet af kunnen maken omdat ik heel erg in het studentenleven zat". Hij vertelt het allemaal monter, maar Corver valt bijna van haar stoel: "Dus je doet al vier jaar niks aan je studie?"

Bartels: "Nou, *niks*, dat is weer zo'n hard woord, maar inderdaad, effectief was ik geen student."

Maar wat is dan belangrijk voor je, waarom koos je dit leven?

Bartels: "Kijk, ik vind geneeskunde hartstikke leuk, maar als ik me met zo veel dingen bezighoud, merk ik dat ik op veel plekken nodig ben. Dat is een fijn gevoel."

Corver: "Ja, dat herken ik wel, dat je iets kunt betekenen. Dat is de reden waarom ik het bestuur in ging. Gewaardeerd worden, dat vindt elk mens fijn."

Voorwaarde om voorzitter te worden, zegt ze, was dat haar studie er niet onder zou lijden, "die gaat bij mij altijd voor. Ik wil al vanaf mijn vijfde dokter worden, toen kreeg ik een boekje van mijn opa en oma over het menselijk lichaam, de laatste jaren van de basisschool gingen al mijn spreekbeurten daarover."

Studie en dispuut, "ik ben perfectionistisch, dus ik wil het allebei goed doen. Dat kan, als de studie een keer meer tijd eist kan ik altijd terugvallen op de andere bestuursleden. Missdaad is een cadeautje voor mij."

Ze is uiterst methodisch. "Ik heb een autistenboekje, zo noem ik dat, waarin ik letterlijk alles opschrijf wat ik

moet doen. Wie ik wanneer moet appen, mailtjes sturen, de vuilnis buiten zetten, alles. Dat geeft me heel veel rust. En het werkt goed, ik heb altijd alles op tijd af, altijd voor de deadlines. Ik ben heel punctueel."

Bartels: "Haha, goed dat ik geen voorzitter ben bij jullie, ik ben niet zo."

Maar soms komt er een kink in de kabel. Corver kreeg afgelopen najaar de ziekte van Pfeiffer. "Dat duurt maanden. Alleen maar slapen, drie weken veertig graden koorts gehad. Maar mijn studieverplichtingen ben ik wel nagekomen."

Wat? Dat kan niet.

Corver: "Jawel, ik zat met veertig graden in de colleges. Ik ben doodongelukkig als ik in bed lig. Ik ging uit verantwoordelijkheidsgevoel ook naar de dispuutborrel maar toen werd ik door het hele dispuut meteen naar huis gestuurd, 'je bent ziek'."

Ze moet er zelf ook een beetje om lachen.

Bij dit verhaal zit Bartels op zijn beurt met grote ogen te kijken. Hij is van het lossere soort. En dat past goed bij Tuna: "We hebben mensen die goed zijn in muziek, en mensen die goed zijn in plezier maken."

Die zetten we bij een optreden achteraan. Er zijn net weer twee leden bijgekomen, de een speelt een beetje gitaar, de ander kan een beetje zingen, iedereen kan er gewoon bij."

Zelf speelde hij van huis uit mandoline, nu een *gitaron*, een Mexicaanse akoestische basgitaar. Doen ze aan ontgroenen, wil Corver weten?

"Ja, in Spanje, waar het allemaal vandaan komt - in de veertiende eeuw al had je daar groepjes studenten die geld verdienden met muziek - is de ontgroening heel zwaar, wij doen het anders, we sturen iemand zonder portemonnee op pad om in een uurtje een krat bier te regelen en ook nog een leuke vrouw plus nog wat opdrachttjes. Onze A-tijd kan wel twee jaar duren. Pas als je de *becca* hebt, de sjerp, weet je hoe het moet bij de Tuna's."

Hoe ziet jouw toekomst er nu uit?

Bartels: "Ik ga weer studeren, nee haha, echt waar, ik ga er nu voor. Mijn derde jaar afmaken en in september de coschappen. Het heeft lang genoeg geduurd, de mensen met wie ik begon zijn al afgestudeerd. Later, qua werk, hoop ik op een middenweg: dokter maar ook meteen een bestuursfunctie ergens. Is veel te leuk toch?"

Wammes Bos

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl
Foto: Joey Roberts